

Mål T-223/01

Japan Tobacco Inc. och JT International SA mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd

”Talan om ogiltigförklaring — Artikel 7 i direktiv 2001/37/EG — Upptagande till sakprövning — Talerätt och direkt intresse”

Förstainstansrättens beslut (femte avdelningen) av den 10 september 2002 II-3262

Sammanfattning av beslutet

1. *Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer — Rättsakter som de är direkt och personligen berörda av — Normativ rättsakt — Direktiv (Artikel 230 fjärde stycket EG)*

2. *Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer — Akter som de är direkt och personligen berörda av — Direkt påverkan — Kriterier — Bestämmelser i ett direktiv om förbud mot användning av vissa produktbeskrivningar på tobaksvarornas förpackningar — Bolag som tillverkar och saluför cigaretter — Direkt påverkan — Saknas*

(Artikel 230 fjärde stycket EG; Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37, artikel 7)

1. I artikel 230 fjärde stycket EG anges inte uttryckligen att en talan om ogiltigförklaring av ett direktiv som väcks av enskilda kan upptas till sakprövning, men enbart detta förhållande är inte tillräckligt för att en sådan talan skall avvisas. Gemenskapsinstitutionerna kan inte heller kringgå det rättsliga skydd som denna bestämmelse ger enskilda endast genom att välja en viss form för en viss rättsakt. Under vissa omständigheter kan för övrigt även en normativ rättsakt som är tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen.

(se punkterna 28 och 29)

2. Direkt påverkan i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG förutsätter att den påtalade gemenskapsåtgärden direkt inverkar på den enskildes rättsliga ställning och att den är utformad så att den inte lämnar dem till vilka rättsakten är riktad, och som skall genomföra den, något utrymme för skönmässig bedömning. Genomförandet skall ha en rent automatisk

karaktär och följa enbart av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler behöver tillämpas. Detta innebär att i det fall då en institution riktar en gemenskapsrättsakt till en medlemsstat och de åtgärder som medlemsstaten skall vidta till följd av rättsakten har en automatisk karaktär eller om det under alla omständigheter inte råder någon tvekan om vilket resultatet blir, berör rättsakten således direkt vilken person som helst som påverkas av dessa åtgärder. Om medlemsstaten enligt rättsakten däremot har möjlighet att vidta åtgärder eller inte vidta åtgärder, är det åtgärderna eller underlåtenheten att vidta åtgärder som direkt berör den person som påverkas, och inte åtgärden i sig. Rättsakten i fråga skall således för att få rättsverknningar inte vara beroende av att en tredje part utnyttjar sitt utrymme för skönmässig bedömning, om det inte är uppenbart att detta utrymme endast kan utövas på ett visst sätt.

Artikel 7 i direktiv 2001/37 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror, som innehåller ett förbud mot användning av vissa beteckningar på dessa varors förpackningar, medför inte i detta avseende någon ändring av

den rättsliga ställningen för de två bolag som tillverkar och saluför cigaretter under ett varumärke förrän den införlivas med den nationella rätten i åtminstone en medlemsstat eller förrän fristen för införlivande av den löper ut. Dessa bolag förblir ägare till och innehavare av varumärket och har även

fortsättningsvis rätt att använda varumärket för saluföring av cigaretter inom gemenskapen.

(se punkterna 45—47)